

V rytmu srdce

ALENA ŠTRAUBOVÁ

Od autorky queer romance *Léto mezi řádky*

FRAGMENT

V rytmu srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Alena Štraubová

V rytmu srdce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

V rytmu
srdce

V rytmu srdce

ALENA ŠTRAUBOVÁ

FRAGMENT

Copyright © Albatros Media a. s., 2025
© Alena Štraubová, 2025
Illustrations © Linda Bulíčková | Noeran, 2025.
E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7529-7
ISBN e-knihy 978-80-253-7535-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7555-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7556-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

„Přijímáme tu lásku, kterou si myslíme, že si zasloužíme.“

- Stephen Chbosky
Ten, kdo stojí v koutě

1. kapitola

„Pět, šest, sedm, osm.“

Sledoval jsem, jak se všechna těla rozpohybovala v pravidelném rytmu počítání. Sice zdaleka ne každé se stejnou grácií, ale slíbil jsem si, že nebudu kritizovat taneční schopnosti ostatních.

„Mohl by ses aspoň snažit tvářit, že nesoudíš každého v týhle místnosti?“

Tak nic. Otočil jsem se na Lindu a prohodil: „Netuším, o čem to mluvíš.“

„Jasně.“ Poplácala mě po rameni, než se stejně jako já zaměřila na tanečnický střed sálu. Těch pár minut, kdy si choreografii zkoušela druhá skupina, jsme sice měli využít k odpočinku, ale ani jeden z nás se k tomu neměl. Linda rukama naznačovala pohyby ve stejném rytmu jako tanečníci před námi, aby si je lépe zafixovala, a já se nakonec nechal strhnout taky.

„Tak si to zkusíme dát na hudbu,“ zavelela naše lektorka Diana a vyrazila ke svému telefonu.

Z reproduktorů se rozezněly rychlé beaty písně *Abracadabra* od Lady Gaga, a i když jsem ji znal, tempo tance mě přesto na chvíli zaskočilo. Ani jsem se nedivil, že mnoho tanečníků nechtylo začátek, natož aby dokázali všechny kroky choreografie správně načasovat a polovinu nezapomenout.

Po třetím pokusu se první skupina vyměnila s tou naší a já s Lindou jsme se spolu s dalšími tanečnicí vydali do středu sálu. Rozdělením na tři menší skupiny jsme získali dostatek prostoru, abychom se dobře viděli v zrcadlech a navzájem se nepomlátili. A v neposlední řadě taky abychom zjistili, kolik chyb při tanci děláme.

Postavil jsem se vedle Lindy do první řady a rychlým pérováním na špičkách si rozehřál kotníky.

„Tak jo, sedeme si to na počítání a pak na hudbu,“ řekla lektorka, odpočítala začátek a já přistihl Lindu, jak první krok začala s nepatrným zpožděním. Zakřenil jsem se a ona mě při otočce plácla do ramene.

„Odpusť si ten stupidní výraz!“ sykla a já vyprskl smíchy.

Udělal jsem poslední krok choreografie, lektorka se vydala k reproduktorům, aby zapnula hudbu, a já se v mezičase naklonil k Lindě. „Kdyby ses radši soustředila na načasování kroků než na Dianin zadek, šlo by ti to líp.“

„Polib mi, hned jsem se chytla. A pro tvoji informaci – obdivovala jsem její taneční schopnosti.“

„Reálně v tu chvíli jenom stála na místě,“ namítl jsem a pobaveně nadzvedl obočí.

Diana už se za pravidelného dunění beatů vracela zpět před nás, a než se otočila k zrcadlu, věnovala nám povzbudivý úsměv. Zvedla ruku a na prstech odpočítala začátek, asi aby nemusela přerývat hlasitou hudbu.

To už jsem se ale nesoustředil ani na ni, ani na Lindu. Náhle se všechno kolem mě rozplynulo a já se ocitl v sále sám. Prožíval jsem svou soukromou show, nechal se unášet hudbou a tancem a celým tělem se mi rozlévala euforie. Když jsem tančil, byl jsem svobodný.

Když jsem tančil, všechno na světě bylo zase v pořádku.

Choreografie však na můj vkus skončila moc brzy. Nejradši bych nikdy nepřestal, dotlačil se až na hranici sil, dokud by moje hlava nezůstala úplně prázdná a tělo by nepadlo únavou.

Po třech pokusech jsme se nicméně museli vyměnit s poslední skupinou. Žilami mi stále proudil adrenalin, po čele mi stékal pot a srdce ještě pořád zrychleně bušilo, když jsem se zastavil v rohu sálu. Natáhl jsem se pro láhev vody, opřel se o zeď a pozorně sledoval třetí skupinu na place.

„Nechápu, jak to může dávat,“ ozvala se Linda, zatímco si vedle mě opravovala culík, ze kterého jí během tance vypadlo několik dlouhých zrzavých pramenů.

„Kdo?“

„No Diana. Opakuje to už se třetí skupinou, takže potřetí na počítání a na hudbu to pojede devětkrát. Šílený.“

„Je na to zvyklá, vždyť kolik má tejdne lekcí? Minimálně šest, ne? Dneska vede dokonce dvě za sebou.“

„Právě! Já už při třetím kole umírala, a ona vypadá pořád stejně dobře jako na začátku,“ konstatovala Linda.

„Ne že by tvůj názor byl objektivní,“ zasmál jsem se a očima skenoval skupinu před námi. Vždycky jsem měl tendenci zkoumat každého tanečníka do detailu, odhalovat přednosti i slabinu, přemýšlet, jak by se daný krok dal provést lépe, dokud by nedosáhl úplné dokonalosti.

Když jsem se zaměřil na samotnou lektorku, jen jsem se ujistil, že právě ona byla dokonalostí ze všech nejbliž. Vlastně jsem se Lindě vůbec nedivil, že ji uhranula, jen co jsme společně začali chodit na lekce MTV Dance. Ale zatímco mě fascinovaly hlavně její taneční schopnosti, ji asi i Dianiny plné rty, světle modré oči, které vždycky chválila i u mě, a spousta dalších částí těla, které při lekcích nenápadně okukovala.

„Nemyslíš, že je objektivní konstatovat, že tančí pořád stejně skvěle jako na začátku lekce?“ prohodila, jako by přesně věděla, na co myslím.

„Jen říkám, že se jí vlasy lepí na obličej stejně jako nám, má úplně stejně červený tváře a potí se taky úplně stejně.“

„Jenže jak je na ni pohled!“ zvolala Linda o něco hlasitěji, než bylo potřeba, ale její hlas se ztratil v dunění písni.

„Takže kdy ji konečně pozveš na rande?“ zeptal jsem se. „Už tejdny poslouchám, jak nad ní vzdycháš, a rád bych tě upozornil, že fakt nejsi jediná, co jsem si tak stihl všimnout. Měla by ses odhodlat dřív, než ti ji někdo vyfoukne.“

Už dopředu jsem znal její odpověď.

„Neblbni, nesahám jí ani po kotníky. Proč by se zahazovala s někým, jako jsem já?“

Obočí mi vyjelo nahoru a vrhl jsem po ní otrávený pohled. „Víš, co fakt nechápu? Normálně překypuješ sebedůvěrou, ale

jak se ti někdo začne líbit, veškerý tvoje sebevědomí zmizí ve vzduchoprázdnu.“

„Podívej se na ni!“

„Podívej se na sebe!“

Linda si povzdechla a zavrtěla hlavou. „Je talentovaná, vede vlastní taneční lekce, a co si budem, je fakt sexy. Jak bych se s ní vůbec mohla porovnávat?“

„Neříkám, že se s ní máš porovnávat. Jen podotýkám, že bys neměla zapomínat na vlastní hodnotu, to je všechno.“ Odrazil jsem se od stěny přesně ve chvíli, kdy třetí skupina skončila se svým opakováním a měli jsme se na parket vrátit všichni. „Vezmi si z toho, co chceš.“

Tělo už mi mravenčilo nedočkavostí. Do konce lekce zbývalo jen pět minut, takže jsem si hodlal poslední společný pokus doopravdy vychutnat. Kdybych mohl, zůstal bych v sále tak dlouho, dokud by jediným osvětlením nebyla měsíční záře a celý svět by se nesmrskl jen na můj odraz v zrcadle a beaty, které by mi rozechvívaly tělo.

Kdysi jsem přesně takhle trávil pozdní večery.

Ale od té doby se mnoho věcí změnilo.

2. kapitola

„Juli!“

Hlasité rány mě vytrhly ze spánku. Zvedl jsem se do sedu a dezorientovaně se rozhlédl.

„Juliane, koukej vstávat! Budím tě už potřetí. Jestli zase přijdeš pozdě, tak si mě nepřej!“

Až v tu chvíli jsem si uvědomil, že mi máma buší na dveře, a při pohledu na hodiny jsem se ujistil, že to dneska rozhodně není poprvé.

„Kurva...“ zaúpěl jsem a vyhrabal se z postele, než jsem o něco hlasitěji odpověděl. „Už vstávám.“

Na telefonu jsem objevil několik mnohokrát odložených budíků, které vedly až k současným 7:13. Koupelnou jsem tedy prošel jako blesk a naházel na sebe to první, co mi přišlo pod ruku. Až když jsem byl v půli cesty k tramvajové zastávce, vzpomněl jsem si na snídani, která zůstala nepřekvapivě netknutá v lednici. V takovém časovém presu jsem se už ale stejně nemohl vrátit,

takže se budu muset opět spokojit s proteinovou tyčinkou ze školního automatu.

Vklouzl jsem na volné místo v tramvaji a vytáhl z kapsy telefon. Na instagramu už se objevilo video ze včerejší lekce – Diana ho natočila s těmi z nás, kteří měli zájem a odvalu, těsně před koncem. A i když ho zveřejnila teprve před dvaceti minutami, stihlo si ho už pustit několik set lidí a desítky z nich v komentářích chválili nejen choreografii (ta choreo je neskutečná, queen Diana did it again ♥♦), ale i naše výkony (nechápu, že jste tak sehraní po jediný lekci, hodně v topu 🤩).

Taneční lekce pro veřejnost jsem s Lindou začal navštěvovat teprve před několika týdny, protože přes léto na to ani jeden z nás neměl čas. Jakmile nám však v Bakalářích přistál rozvrh, našli jsme si pravidelné úterní a čtvrteční lekce jen kousek od Václaváku. Ty úterní vedla Diana, čtvrteční zase Leo – oba navíc byli jen o rok nebo dva starší než my, takže jsem věřil, že by se mi mohlo brzy povést totéž.

Dřív jsem tančil každý den, a i když mi to narušila skoro roční pauza, nebylo těžké naskočit zpátky. Moje tělo nezapomnělo, jak se hýbat, nepřestalo každou svou buňkou vnímat rytmus, neztratilo nic, co by se nedalo osvěžit pár týdny intenzivního tréninku. Jen tanec spolu s velkou skupinou, která se neustále obměňovala, pro mě byl nový, ale s Lindou po boku mi to nevadilo.

To hlavní, kvůli čemu jsem lekce navštěvoval, jsem dělal. Trénoval jsem, nacházel inspiraci a připadalo mi, že můj život začíná konečně zase dávat smysl.

Nebo jsem se k tomu pocitu aspoň snažil přiblížit.

Do školy jsem dorazil tak akorát, abych si stihl vzít ze skříňky všechny věci a nacpat do ní bundu. Začínali jsme společenskými vědami, takže ještě před pár měsíci bych příliš nepospíchal. Pan Peterka měl obvykle sám minimálně pětiminutové zpoždění a ani ta naše nijak nehrotil, ale poté, co se na konci školního roku odstěhoval, jsme dostali tu nejprísrnější učitelku na škole. Nebylo tedy žádným překvapením, že do hodiny přicházela v podstatě se zvoněním, aby mohla peskovat každého, kdo měl jen pár vteřin zpoždění.

Zabouchl jsem dveře skříňky a odhalil tak vysokého kluka, který stál za nimi.

„Ty vole,“ vyjekl jsem a přitiskl si dlaň na hrudník. Srdce mi pod tenkou látkou trička divoce tlouklo. „Málem jsem dostal infarkt.“

„Promiň,“ zasmál se kluk rozpačitě a opřel se ramenem o skříňku vedle. „Totiž, měl bys chvilku?“

Znovu jsem pohlédl na displej telefonu, který hlásil, že zvoní za tři minuty. „Upřímně ani ne, mám hodinu v druhém patře. A ne že bych chtěl znít nějak neslušně, ale... známe se?“ Zaskočeně jsem si ho prohlížel. Připadal mi povědomý, musel chodit o rok výš do maturitního ročníku, ale jméno jsem k jeho tváři přiřadit nedokázal.

„Jo, promiň, neznáme. Jsem Benji. Ty jsi Julian, viď?“

Moje zmatení se jen prohloubilo a já rozpačitě přikývl. „Odkud mě znáš?“

„Chodíme na stejnou školu, občas se stane, že člověk zná někoho i mimo svůj ročník, ne?“ Zářivě se na mě usmál a prohrábl si kratší blondátý rozcuch – naprostý protiklad k mým

černým vlasům, které postupně přerůstaly do délky, kdy jsem je mohl dokonce svázat gumičkou. Polovina pramenů přitom ale k mému rozčilení stejně pokaždé za chvíli vypadla ven, takže jsem to beztak nedělal. „Taky jdu do druhého patra, můžu se k tobě přidat, pokud nemáš nic proti.“

Byl jsem celou tou situací tak zmatený, že jsem se nezmohl na nic jiného než další přikývnutí.

Hodil jsem si přes rameno batoh a vyrazil ke schodům i s tím podivínem po boku.

„Vlastně jsem tě chtěl oslovit už včera, ale řekl jsem si, že nebudu jednat tak impulzivně...“

Ano, protože oslovit mě hned následující ráno u skříňek vůbec není impulzivní.

„Chtěl jsem si to nejdřív promyslet,“ pokračoval. Jako první mě napadlo, jestli mě nehodlá přizvat do nějakého pochybného kultu. Jako další mě napadlo rande. V obou případech by odpověď byla ne, ale u toho kultu bych se aspoň nejdřív ujistil, jestli náhodou neuctívají kočky. Pak bych účast možná zvážil.

Stoupali jsme do druhého patra, zatímco Benji drmolil dál: „Prostě jsem byl včera taky na Dianině taneční lekci. No a viděl jsem, jak tancuješ. Seš fakt talent.“

„Díky...?“ Čím dál tím víc to znělo jako pozvání na rande.

„Není zač, je to pravda. Takže... jsem se tě chtěl na něco zeptat.“

A je to tady.

Automaticky jsem se napjal a vyčkával, co z něj vypadne.

„Naše taneční skupina dneska pořádá konkurz na nového člena. Nechtěl bys to zkusit?“

Trvalo několik vteřin, než mi informace dotekla do mozku. Secvaklo mi to ve chvíli, kdy zazvonilo na první hodinu a kolem mě se prohnala skupinka opozdílů.

„No... nevím,“ vypadlo ze mě, když jsme se zastavili na posledním schodu, „úplně mě neláká tancovat ve skupině. Asi to spíš vynechám, ale díky za nabídku.“

„Určitě?“ Na jeho tváři bylo patrné zklamání, které ale rychle nahradil stejně široký úsměv jako předtím. „Kdyby sis to náhodou rozmyslel, konkurz začíná ve tři v klubovně. O hudbu se postaráme, klidně můžeš improvizovat.“

Přikývl jsem a pokusil se o úsměv, který mi ale zmrzl na rtech, když kolem mě prošla učitelka společenských věd a počastovala mě káravým pohledem. „Ještě to promyslím.“

„Super! Tak já letím.“ Mávl a vydal se na opačnou stranu.

Sám jsem svižným krokem vyrazil ke své třídě a těsně u dveří dohnal učitelku. Gentlemansky jsem jí otevřel a obdařil ji tím nejvíc okouzlujícím úsměvem, jakého jsem byl schopný. Přesně jak jsem předpokládal, nemělo to na ni žádný vliv, ale v ten moment mi na tom vlastně ani nezáleželo. Moje myšlenky se upínaly k něčemu úplně jinému.

Věděl jsem, že nějací kluci z naší školy mají taneční skupinu, ale nikdy jsem se o ni nijak nezajímal. Přesto mi neuniklo, že od loňského školního dne talentů, na kterém vystoupili, byli objektem zájmu spousty mých spolužaček. Já jsem ten den školu zatáhl, takže jsem o jejich vystoupení přišel, ale Linda mi o něm nadšeně vyprávěla.

Nicméně trávit spoustu času s bandou kluků, kteří se navíc museli navzájem velmi dobře znát, mě ani v nejmenším nelá-

kalo. Přál jsem si svobodu, tančit si, kdy se mi chtělo a jak se mi chtělo, nemuset řešit, co si o mně kdo myslí, protože na nikom z tanečníků chodících na lekce mi nezáleželo.

Tedy kromě Lindy, která na mě hned, jakmile jsem se svalil do lavice vedle ní, šeptem spustila: „To video, co Diana dneska zveřejnila, má fakt úspěch. Už se tam někdo dokonce ptal na tvůj instagram.“

„Doufám, žeš mu nic nenapsala.“

„Možná?“

„Možná?!“ sykl jsem a pohledem zkontroloval katedru, ale učitelka nám zatím nevěnovala pozornost, protože se snažila zprovoznit projektor.

„Žiješ jako poustevník, neuškodilo by ti jít s někým na rande.“

„Jsem takhle naprosto spokojenej,“ namítl jsem a vytáhl z batohu sešit. „Navíc – poučuješ mě, jako bys sama byla profík. Už jsi někam pozvala Dianu, hm?“

„Ne, asi budu navždycky randit jen s chlapama, protože se nikdy neodhodlám oslovit holku. Já nevím, je to o dost větší stres, nehledě na to, že kluci většinou přijdou první a já se nemusím bát odmítnutí.“

„Vidíš, jak to máme těžký?“

„Tebe kluci taky oslovují první a s holkou jsi na rande nikdy nešel. Seš na tom stejně jako já, tak tu na mě nehraj divadlo,“ zpražila mě.

„Jo, zrovna dneska za mnou jeden kluk přišel s fakt podivnou nabídkou.“

„Povídej!“

Hlasité syknutí nás oba umlčelo a já sklopil zrak k sešitu, abych nezapočal den nejen pozdním příchodem, ale taky útrpným zkoušením u tabule. Jediné, co jsem zamumlal, bylo: „Řeknu ti to pak.“

* * *

„Cože?!“

Když se její vyjeknutí rozneslo chodbou, několik lidí se na Lindou otočilo. Vůbec ji to ale netrápilo, chytila mě za paži a odtáhla na volná křesla u oken.

„No rozhodně tam nepůjdu,“ zavrtěl jsem hlavou, jen co jsme se usadili. „Víš, že si radši tancuju sám pro sebe.“

„Nebejvalo to tak,“ namítla a upřeně se na mě zadívala. Nesnášel jsem, když jsem v jejích očích zahlédl lítost.

„Ale teď to tak je. Nehodlám se zahazovat s nějakou skupinou. Chci pracovat na sobě.“

„S nikým by ses nezahazoval, proboha. Naopak by ti to mohlo fakt pomoci, aby ses jako tanečník posunul. Nechtěl bys to ještě zvážit?“

„Nechtěl, tohle nemám zapotřebí,“ zabručel jsem a vytáhl z kapsy telefon. Bezděčně jsem si s ním pohrával v ruce, jen tak ze zvyku, zatímco Linda se mě pokoušela přesvědčovat dál.

„Vždyť tě Benji sám oslovil! Pochybuju, že kohokoli jiného, kdo dneska na ten konkurz do *Thunderbeats* půjde, na něj pozvali osobně. Nepřijde ti jako slušnost se tam objevit?“

Nadzvedl jsem na obočí a propálil ji nevěřicným pohledem. „Takže protože si někdo z té skupiny usmyslel, že se mu líbí, jak

tancuju, mám za nima hned běžet jako poslušnej pes? To fakt není můj styl.“

„Já vím, že ne, ale zároveň... nepřipadá ti, že jdeš tak trochu hlavou proti zdi? Jejich loňský vystoupení bylo epický a myslím, že by ses k nim celkem hodil.“ Natáhla ke mně ruku a stiskla mi předloktí. „No tak, dej tomu šanci, nikdo po tobě nic víc nechce.“

Zamračeně jsem těkal pohledem mezi její rukou a tváří a zvažoval všechna pro a proti.

Kdybych na ten konkurz šel, vypadal bych jako zoufalec, který touží po tom se k nim přidat a vypadat zajímavě.

Kdybych na ten konkurz šel a vybrali by mě, ztratil bych většinu volného času a musel bych se neustále přizpůsobovat.

Kdybych na ten konkurz šel a vybrali by mě, mohlo by mi na nich časem začít záležet. A to bylo to poslední, co jsem chtěl, protože právě tím bych jim dal do ruky zbraň.

Jenže na Lindu jsem vypálil něco úplně jiného, než se mi doopravdy honilo hlavou: „Jasně, pak mě nevyberou a bude mi připadat, že za nic nestojím.“

Linda mě znala skoro stejně tak dobře jako já sám sebe. „To ti mám věřit, že by něco takovýho otřásl tvým egem? Přestaň vymějšlet blbosti a prostě tam odpoledne běž, nebo tě tam do-táhnu násilím.“

„Ani mě nehne!“

„Půjdeš, ti říkám!“

„Nikdy!“

3. kapitola

Stál jsem přede dveřmi klubovny, Linda vedle mě nedočkavě podupávala nohou a vypadala, že mě jimi prohodí, pokud nejdu dobrovolně.

„Jdeme se *jenom* podívat!“ sykl jsem na ni.

Protočila oči a otevřela dveře. Klubovna na naší škole byla umístěna v suterénu hned vedle vstupu do knihovny, aby si studenti mohli s vypůjčenými knihami rovnou zalézt do ošoupaných, ale pohodlných křesel a sedacích vaků a ponořit se do povinné četby.

Dnes však byla všechna křesla odsunuta stranou a klubovna praskala ve švech. Sešli jsme s Lindou první schody a zastavili se na platformě, která nám poskytovala dobrý výhled na většinu plochy klubovny. Nahnul jsem se přes zábradlí a uviděl pod námi prostorný plac, pravděpodobně uvolněný pro tanečníky. Na druhé straně klubovny stály dvě lavice přiřazené k sobě a za nimi čtyři prázdné židle. V křeslech,

sedacích pytlích i na zemi seděly desítky studentů a noví stále přicházeli.

Část dívčího osazenstva jsem poznával – minimálně tu, která se mnou chodila do ročníku. U kluků to bylo o něco horší, skoro ničí tvář mi nebyla povědomá.

„Znáš ty kluky?“ naklonil jsem se k Lindě.

„Většina nebude z naší školy,“ odhadla. „Byla by fakt velká náhoda, kdyby našli vhodného tanečníka zrovna tady. Teda pokud se někdo neuráčí dneska zúčastnit.“ Zakřenila se na mě a já do ní štouchl loktem.

„Takže se sem táhli tanečníci z celé Prahy? Proč, proboha?“

„Asi protože mají zájem být součástí *Thunderbeats*? Nevím, Juli, pro někoho je tancování ve skupině mnohem lákavější vize než zůstat sólo.“

„Divím se, že je vrátnej pustil dovnitř,“ zamumlal jsem a stočil pohled zpět ke stolům. Dva ze členů taneční skupiny už se za ně posadili – poznal jsem Benjiho a toho druhého jsem znal od vidění, ale jméno jsem si samozřejmě nevybavil.

„Pochybuju, že by o tom vedení nevědělo.“ Linda pokynula hlavou do rohu klubovny. „Támhle je Klára ze školních novin, vidíš? Myslím, že toho chtěj spíš využít – všechno, co vylepší profil školy, určitě vítaj.“

„I kdyby ten poslední člen z naší školy nebyl?“

„To je celkem jedno. Oni čtyři jsou, to stačí. A čistě hypoteticky by z naší školy mohl být i ten pátej člen.“ Opět se na mě významně podívala a já se opět tvářil, že se mě její slova netýkají.

Mezitím se obsadila i třetí židle ze čtyř, a zrovna když jsem se začal divit, proč čtvrtý člen ještě nedorazil, někdo vyšel ze

dveří knihovny a protáhl se kolem mě a Lindy. Prokličkoval mezi lidmi stojícími na schodech, než zamířil rovnou na poslední volné místo.

Položil na stůl knihu, kvůli které zřejmě konkurz nezačal včas, a se smíchem odmávl komentáře, kterými ho počastoval kluk sedící vedle něj.

Všechny zbylé tváře jsem matně poznával, ale tohohle kluka jsem nedokázal zařadit. Sledoval jsem, jak ze sebe stáhl mikinu, a dívčí vzrušené štěbetání ke mně doputovalo o vteřinu dříve, než jsem zaznamenal jeho nesmyslně svalnaté paže a široká ramena, která se rýsovala pod rukávy bílého trička.

Sám jsem si na budování svalů nikdy nepotrpěl, dával jsem si záležet spíš na vytrvalosti a ohebnosti, protože mi pro tanec přišly důležitější.

„Pěkný svaly,“ okomentovala Linda, „ale zadky jsou lepší.“

Ušklíbl jsem se na ni. „Mozek je lepší.“

„Nebud' zlej, komentuju jenom vzhled. Nemůžu posuzovat mozek, když je neznám.“

„Fair point.“ Pokrčil jsem rameny, předklonil se a opřel se předloktími o zábradlí. „Mimochodem, odsud uvidíme fakt mizerně. Taký to mohli otočit, na porotu zrovna vidět nepotřebujeme.“

„Já bych řekla, že část lidí tu přesně kvůli tý porotě je,“ zasmála se Linda.

„Ale my ne. Jenže se mi nechce vzdávat tohohle místa, takže na tanečníky uvidíme spíš zezadu a seshora.“

„I tak poznáme, jestli slyšej rytmus a uměj se hejbat.“

„Byl bych příjemně překvapenej.“

„Co ty víš, třeba nám někdo naprosto vyrazí dech.“

Než jsem Lindě stihl odpovědět, ozvalo se zatleskání a hnědovlasý kluk sedící vedle Benjiho si stoupl. „Ahoj všichni! Děkujeme, že jste dneska dorazili, ať už jako uchazeči, nebo jenom diváci. Já se jmenuju Hugo a povedu dnešní konkurz, takže pokud by se chtěl kdokoli na cokoli zeptat, může za mnou přijít a rád pomůžu. Každý tanečník si měl připravit krátkou choreografii na minutu až dvě. Hudbu mi můžete vždycky přeposlat rovnou do telefonu a já ji pustím přes reprák. A pro vás, co máte v plánu jen sledovat – pokud budete chtít některýho tanečníka natáčet a nejste dohodnutí předem, tak se nejdřív zeptejte, ať nám tu nevzniknou nějaký konflikty. A nezapomeňte každýho podpořit pořádným potleskem.“ V reakci na jeho proslov předvedla větší část osazenstva nadšený aplaus a Hugo jim ukázal zdvižené palce. „Paráda! Tak já myslím, že můžeme začít. Každýmu tanečníkovi dáme hned po jeho vystoupení krátkou zpětnou vazbu, ale ohledně finálních výsledků se ozveme až tak za tejdén, budeme se muset pořádně poradit a neradi bychom cokoli podcenili. Taký připomínám, že my si všechna vystoupení natáčíme, abychom se na ně mohli při rozhodování znovu podívat, ale samozřejmě je nebudeme nikde zveřejňovat.“

Očima jsem skenoval všechny přítomné kluky – někteří vypadali nervózně, jiní natěšeně, další se vybavovali s holkami a vypadali, že je žádný konkurz vlastně ani nezajímá.

„Stejně je škoda, že s nima netančí i nějaký holky, hned bych se přidala,“ posteskla si Linda.

„A dneska se holky zúčastnit nesmí? To je trochu sexistický, ne?“

„Čistě hypoteticky můžou. Ale když máš skupinu čtyř kluků, jaká holka by do toho bez obav šla? Já bych se bála, že můj styl a provedení se s tím jejich vůbec nepotká. Jasně, smíšený skupiny jsou čím dál častější, ale čtyři kluci s jednou holkou? To asi spíš ne.“

„Třeba takovou Dianu si tam klidně dokážu představit,“ namítl jsem.

„Tu si dokážu představit úplně všude a zastínila by naprosto každého. Ale pochybuju, že by měla čas být součástí taneční skupiny, když si buduje kariéru jako lektorka.“

Ani jsme si nevšimli, že první účastník už se připravil, a naši pozornost přitáhly až hlasité beaty z reproduktoru. Jako jednoho z mála jsem ho poznal – šlo o kluka z vedlejší třídy, se kterým jsem měl společnou konverzaci z angličtiny.

Netančil úplně špatně. Rytmus vnímal, ale jeho technika nebyla ještě ani zdaleka dotažená. Evidentně šlo částečně o improvizaci, částečně o naučené kroky, jelikož bylo přesně znát, kdy měl problém některý prvek provést, plynule se napojit a nevypadat u toho strojeně. A naopak ve chvílích, kdy evidentně improvizoval, pohyby nedotahoval. Nevypadalo to nijak zle, ale pokud Linda tvrdila, že vystoupení *Thunderbeats* jsou na vysoké úrovni, bylo mi jasné, že takový tanečník jim stačit nebude.

Nepřekvapila mě ani zpětná vazba – spíš to, že vůbec měli kapacitu ji tanečníkům hned po vystoupení dát. Benji chválil jeho nasazení a výrazy, které jsem ze své pozice nemohl zaznamenat, a Hugo mu doporučoval větší pohyb v prostoru. Třetí kluk, Michal, jak jsem stihl pochytit, se ho snažil povzbudit, aby jim choreografii prodával po celou dobu a nedal na sobě

v průběhu znát únavu. Oproti Hugovi a Benjimu vypadal o dost rázněji nejen kvůli svým uhlově černým vlasům a ostrým očím, ale i vysoké postavě, která byla patrná i vsedě.

Nakonec se slova ujal kluk, který přišel jako poslední. „Je znát, že máš cit pro rytmus, ale myslím, že bys měl ještě zapracovat na technice, některý pohyby nebyly úplně dotažené.“ Usmál se na něj a já i z dálky zpozoroval dolíček, který se mu objevil na tváři. „Šlo o improvizaci, nebo předem připravenou choreografii?“

„Tak napůl,“ přiznal tanečník.

„Připadalo mi to tak,“ přikývl a mně nepatrně cukly koutky. Jako by nahlas vyslovoval přesně to, co se mi při vystoupení honilo v hlavě.

Naklonil jsem se k Lindě. „Nevíš, jak se jmenuje?“

„Ten s pěknějma svalama?“

„Ten, co teď mluví.“ Protočil jsem oči a Linda se na mě zaubila.

„Však toho myslím. Sebastian.“

„Taky ze čtvrtáku?“

„Jo, 4. B. Proč se ptáš?“

Pokrčil jsem rameny. „Nakonec to vypadá, že přece jenom trochu ví, o čem mluví.“

„To je překvapení, vid’? Nepříjemný, že nejsi jedinej člověk na planetě, kterej rozumí tanci,“ rýpla si a štípala mě do vystrčeného zadku. „Já ti říkala, že tahle skupina by tě mohla někam posunout. Ještě máš čas to zvážit, ale moc ti ho nezbejvá.“

Zamyšleně jsem přešel všechny čtyři kluky očima. Se zájmem sledovali každého uchazeče a zcela očividně se snažili

nedávat najevo, když jim někdo přišel opravdu hrozný. Mě by výraz ve tváři zaručeně prozradil během vteřiny, aniž bych musel otevřít puslu.

Uběhla skoro hodina, během které vystoupilo asi patnáct zájemců, když se Hugo konečně zvedl ze svého místa a zvolal: „Máme tu ještě nějakýho uchazeče?“

V tu chvíli jsem si všiml Benjiho, který mě pozoroval. Hugo znovu vyzval všechny přítomné, zda to ještě někdo nechce zkusit, a Benji se naklonil k Michalovi. Něco mu pošeptal do ucha, a když se pohledy obou obrátily ke mně, nebylo těžké domyslet si, jaká konverzace mezi nimi proběhla. Linda do mě ve stejný moment drkla loktem a já na okamžik zaváhal.

Tušil jsem, že bych většinu uchazečů dokázal předčít. Možná to přece jen nebyl tak špatný nápad.

„Vážně nikdo?“

V hlavě mi proběhl seznam mých nejoblíbenějších tanečních písní. Jaké kroky by se k nim hodily? Co všechno bych svým tancem mohl vyjádřit?

„No tak, zkus to, Juli,“ zašeptala Linda.

Třeba by tentokrát bylo všechno jinak.

Oplatil jsem těm dvěma pohled a zhluboka se nadechl.

Nebo by to bylo ještě horší než tehdy.

„Tak jo, ukončuju konkurz,“ ohlásil Hugo. „Moc vám všem děkujeme, že jste se zúčastnili. Byli jste skvělí! Hned dneska si s klukama projdeme všechny poznámky, podíváme se na videa a do tejdne dáme vědět, koho jsme vybrali.“

Jen co ticho nahradilo hlasité klábosení a všichni se postupně začali trousit pryč, Linda se ke mně otočila a nevěřicně

rozhodila rukama. „No to nemyslíš vážně! Já věřila, že do toho nakonec půjdeš. Moc dobře víš, že by tě vybrali, seš objektivně lepší než všichni, co tu dneska tancovali.“

„To nemůžeš vědět, každému se líbí něco jinýho,“ namítl jsem alibisticky.

„Seš fakt vůl.“

„Já ti říkal, že o to nemám zájem.“

Ale jen co jsem se otočil k odchodu, zastavilo mě hlasité: „Juliane, počkej!“ A nepatřilo Lindě.

Skrz zástupy studentů stoupající po schodech k východu se ke mně prodíral Benji. Nevypadal našťavaně, nezdálo se, že mi hodlá cokoli vyčítat, ale jeho přátelský úsměv byl pro mě svým způsobem o dost horší. Připadal jsem si pak jako sobecký idiot jen proto, jak mile se ke mně choval.

„Jsem rád, žeš přišel,“ vyhrkl, jen co se k nám dostal. Jakmile si uvědomil, že tam nestojím sám, obrátil se k Lindě. „Ahoj, promiň, že vás tak přepadávám. Já jenom... doufal jsem, že to Julian dneska zkusí.“

„To nejsi sám,“ řekla Linda a zamračila se na mě.

„Vlastně jsem vás včera viděl na tý taneční lekci oba. Seš skvělá!“

„Díky.“ Letmo se na něj usmála, načež mi znovu věnovala pohled, jako bych byl ten největší padouch pod sluncem.

„Co je?“ vyštěkl jsem. „Tak snad si můžu sám rozhodnout, jestli se něčeho chci zúčastnit, nebo ne. Tohle pro mě zkrátka není. Mrzí mě, jestli jsi do mě vkládal velký naděje.“

„Myslím, že vítěz by byl jasnej,“ uchechtl se Benji. „Minimálně pro mě. Ale určitě se za to neomlouvěj, je jasný, že se do toho nemůžeš nutit.“

Klubovna už se stihla vyprázdnit, když se od stolu ozvalo houknutí. „Tak co, předvede nám ta tvoje divoká karta něco?“

Otočil jsem hlavu a uviděl Michala, jak nás pobaveně pozoruje.

Benji na něj začal divoce gestikulovat, aby ho umlčel, ale to už jsem se lokty znovu opřel o zábradlí a odpověděl: „Co ti je po tom?“

„Slyšel jsem, že prej nejsi úplně marnej.“ Jeho výraz se vmžiku změnil na vyzývavý. „Ale o tom nás nepřesvědčíš, když nic neukážeš.“

Drzost a sebejistota, s jakou ta slova pronesl, by mě zvedla ze židle, kdybych seděl. Pevně jsem sevřel prsty kolem zábradlí. „Nepotřebuju nikoho o ničem přesvědčovat.“

„Lekl ses, když jsi viděl výkony ostatních?“ přihodil si a ignoroval Benjiho, který mezitím dosprintoval zpět ke stolu a vypadal, že mu vrazí jednu dobře mířenou ránu pěstí.

„A ty ses lekl, když ti došlo, že žádný z těch výkonů nebyl dost dobrej, a proto se teď doprošuješ mě? Moc ti to nejde.“

Ostatní naši výměnu rozpačitě sledovali a jediný, kdo se jí zcela očividně bavil, byl ten kluk, který dorazil jako poslední. Sebastian. Zatímco Michal na mě chrlil rozhořčenou odpověď, protože jsem mu evidentně šlápl na kuří oko, pohodlněji se uvelebil na židli a s pobaveným úsměvem otevřel knihu.

„To mi skoro zní, jako bys věřil, že bys mohl dosahovat mejch nebo Sebastianovejch schopno-“ Michal se ve svém monologu zarazil, když otočil hlavu k Sebastianovi a všiml si, čím se během naší hádky rozhodl zaměstnat. „No to si ze mě děláš prdel! Tak já tady obhajuju naši čest a ty si u toho budeš číst?“

„K tomu mě přece nepotřebuješ,“ odvětil klidně. „A myslím, že bys měl trávit čas něčím produktivnějším než přesvědčováním někoho, kdo nemá zájem s náma tancovat. Třeba přečíst toho Orwella, kterýho si za pár měsíců můžeš klidně vytáhnout u maturity.“

„Mluvíš jak naše třídní. A vůbec, přestaň sem tahat maturitu, to je problém mého budoucího já. Radši taky řekni něco k věci.“

Sebastian nadzvedl obočí, ale nakonec knihu zaklapl a obrátil svou pozornost ke mně. Promluvil úplně stejně klidným hlasem jako doposud a jeho tvář stále neopouštěl úsměv. „Jak se jmenuješ?“

Mohl jsem ho poslat do háje a odseknout mu stejně jako Michalovi, ale místo toho jsem automaticky zrcadlil jeho tón, když jsem řekl: „Julian.“

„Chceš s náma tancovat, Juliane?“

Odpověď mi trvala o několik vteřin déle, než měla. „Ne.“

„Tak tím je to za mě vyřešeno.“

Lehkost v jeho hlase byla zvláštním způsobem uklidňující a znejišťující zároveň. Bylo mu to tak moc jedno? Nebo už měl vyhlédnutého někoho jiného z dneška, takže se se mnou nepotřeboval zahazovat?

Připomněl jsem si, že mi na odpovědi nezáleželo.

„Souhlasím,“ přitakal jsem. „Ať vyberete toho nejlepšího.“

4. kapitola

Ležel jsem na posteli s hlavou zabořenou do polštáře a Primadona mi na zádech vyšlapávala díru. Tiše u toho předla a já se ze všech sil snažil neusnout. Odpadla nám odpoledka, takže jsem se mohl po obědě ještě na dvě hodiny zašít doma, místo abych šel rovnou na svou obvyklou čtvrtetční taneční lekci.

Jenže představa toho, že se za chvíli budu muset zvednout z pohodlí postele a vyrazit do chladného deštivého počasí, mě moc nelákala. Cinknutí zprávy mě přimělo natáhnout ruku k nočnímu stolku a otočit hlavu, abych si ji mohl přečíst.

Linda

Dneska to nedám, to počasí mě udolalo

Julian

Jen nekecej, nechce se ti, protože ve čtvrtek není

Diana 😊😊